

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobkyně: **O. S.**, zastoupena S. D., nar. ..., bytem V Ú. 611/12, B., proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 9. 2014, č. j. CPR-11172-2/ČJ-2014-930310-V238,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou žalobou žalobkyně napadla rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 24. 9. 2014, č. j. CPR-11172-2/ČJ-2014-930310-V238, kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend Brno (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 29. 4. 2014, č. j. KRPB-25781-27/ČJ-2014-060026-SV (dále též „správní orgán prvního stupně“).

Správní orgán prvního stupně rozhodl, že žalobkyni se podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ukládá správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce jednoho roku. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla stanovena doba k vycestování z území ČR v délce třiceti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že žalobkyně pobývala na území ČR bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, a to konkrétně ve dnech 27. 1. 2014, 28. 1. 2014 a dne 29. 1. 2014.

II.

Shrnutí žalobních bodů

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 20. 10. 2014 brojila žalobkyně proti rozhodnutí žalované, jako správního orgánu druhého stupně, kterým bylo odvolání žalobkyně zamítnuto.

Žalobkyně namítla, že žalovaná dospěla na podkladě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, z nichž následně dovodila nesprávné právní závěry. Poznamenala, že žalovaná se s některými tvrzeními a důkazy předloženými žalobkyní dokonce vůbec nevypořádala. Napadené rozhodnutí považuje žalobkyně za nesprávné a nesouhlasí s tím, že by v jejím případě měly být splněny zákonné podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění z důvodu, že byla na území ČR bez povolení k zaměstnání. Dle názoru žalobkyně se správní orgány nezabývaly veškerými okolnostmi, neboť žalobkyně neměla v úmyslu dopustit se porušení jakéhokoli právního předpisu ČR, neboť měl za to, že na území ČR se nachází po právu a činnost, kterou vykonávala, vykonává oprávněně.

Žalobkyně dále namítla, že se správní orgány nedostatečným způsobem vypořádaly s otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, neboť žalobkyně si již vytváří sociální a potencionální pracovní vazby, hodlá se zde integrovat a žít řádným životem. Rozhodnutí o správním vyhoštění by pro žalobkyni představovalo citelný zásah do jejího soukromého a rodinného života.

Další žalobní námitkou brojila proti tomu, že nesouhlasí se závěrem žalované, že by zde nebyly dány důvody znemožňující vycestování spočívající v obavě o ohrožení zdraví, života a majetku v domovském státě žalobkyně. Byť žalovaná uvedla, že na základě stanoviska Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, není známo, že by na probíhal ozbrojený konflikt, je toto tvrzení v příkrém rozporu se skutečností, což musí být zřejmé všem. O existenci závažného ozbrojeného konfliktu na území jsou ve všech médiích podávány podrobné zprávy a je nutné tuto informaci brát jako nesporný fakt, jehož zpochybňováním žalovaná vystavuje žalobkyni nebezpečí ohrožení na životě.

Konečně z procesní opatrnosti žalobkyně navrhla zdejšímu soudu, aby bylo rozhodnuto o přiznání odkladného účinku žaloby.

Na základě predestřených námitek žalobkyně navrhla soudu, aby rozhodnutí žalované bylo zrušeno a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná ve svém písemném vyjádření doručeném zdejšímu soud dne 14. 11. 2014 reagovala na žalobní námítka žalobkyně tak, že trvá na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí, neboť žalobní námítka jsou totožné s námitkami odvolacími.

Vzhledem k uvedenému navrhla žalovaná zamítnutí žaloby.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází úřední záznam Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend ze dne 29. 1. 2014, č. j. KRPB-25781-5/ČJ-2014-060026-SV, kdy byla žalobkyně kontrolována hlídkou Policie ČR v prostorách Obchodního centra Futurum, Vídeňská 100, 619 00 Brno, konkrétně v prodejně obchodního řetězce TESCO, kde v prostorách oddělení zeleniny a ovoce zametala podlahu, v ruce držela smetáček a lopatku. Při kontrole předložila žalobkyně cestovní pas č., ve kterém měla vylepen pobytový štítek, tzv. překlenovací štítek, který je vydán v rámci podané žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu č. platný do 30. 1. 2014, a následný překlenovací štítek (vylepený dne 22. 1. 2014) č. platný do 10. 5. 2014. Jiné vízum ani jiné oprávnění nebylo prověrkou zjištěno. Jelikož vzniklo důvodné podezření, že žalobkyně nejméně dne 29. 1. 2014 byla na území ČR zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání nebo na území ČR provozovala dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu.

Následně bylo s žalobkyní zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění (oznámení o zahájení správního řízení, č. j. KRPB-25781-2/ČJ-2014-060026-SV ze dne 29. 1. 2014). Dále učinil správní orgán prvního stupně záznam do spisu o provedení důkazu listinou za účasti žalobkyně, která předložila svůj cestovní doklad, ze kterého byla pořízena kopie. V průběhu správního řízení byl dne 29. 1. 2014 v 14:20 hod. pořízen protokol o vyjádření účastníka (žalobkyně), v němž žalobkyně uvedla, že porozuměla poučení a důvodu proč je s ní protokol sepisován. Dále uvedla, že jazyku, ve kterém je řízení vedeno rozumí a nežádá tlumočníka, ani právního zmocněnce. Následně se vyjádřila k věci v rámci pokládaných otázek ze strany oprávněné úřední osoby správního orgánu. Správnímu orgánu sdělila na položené otázky, že do ČR přicestovala v roce 2008 za účelem zaměstnání společně se svým manželem, na území ČR pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti v právnické osobě jako výkonný manažer, které měla povolené do 17. 11. 2012 a dne 13. 9. 2012 požádala o prodloužení platnosti tohoto pobytu, přičemž o této žádosti nebylo doposud rozhodnuto a v pase má vylepený překlenovací štítek. Není držitelem živnostenského listu ani si o něj nepožádala. Na otázku zda má platné povolení k zaměstnání

vydané Úřadem práce, sdělila, že nemá, že nevěděla, že potřebuje takové povolení z úřadu práce, protože má dohodu o provedení práce uzavřenou s firmou R.V.Lex, s.r.o., a že může na základě ní pracovat 300 hodin ročně bez povolení k zaměstnání. Uvedla dále, že v prostorách obchodního řetězce TESCO v nákupním centru Futurum pracovala jenom od pondělí dne 27. 1. 2014, 28. 1. 2014 a dne 29. 1. 2014 a vykonávala zde úklidovou činnost a její pracovní úvazek byl 6 hodin denně. Plat žádný za odpracované dny ještě nedostala.

Žalobkyně dále uvedla, že na území ČR žije ve společné domácnosti s manželem S. V., žádné jiné závazky či vazby zde nemá, není členem žádného sportovního klubu či družstva, ani žádného sdružení či spolku. V domovské zemi žijí její dva synové. Žalobkyně dále uvedla, že nevlastní v ČR žádné nemovitosti, a ve své domovské zemi bydlí spolu s manželovou matkou v jejím domě. Na otázku, zda jí nějaká překážka brání ve vycestování, zdali jí hrozí na smrt z důvodu pronásledování, náboženství atd., uvedla, že jí nic nebrání ve vycestování a že pokud bude muset vycestovat, tak to bude respektovat.

Správní orgán si rovněž vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, OAMP, k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování cizince ze dne 30. 1. 2014, v němž se podává, že vycestování žalobkyně do země původu (na) je možný. Podle informací známých ministerstvu z jeho správní činnosti žalobkyni v její vlasti nehrozí nebezpečí mučení či nelidského nebo ponižujícího zacházení, na území neprobíhá ozbrojený konflikt, který by mohl žalobkyni v případě návratu do vlasti ohrozit na životě či lidské důstojnosti, a vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Dále si správní orgán vyžádal od Úřadu práce Brno-město informace o tom, zda má žalobkyně nějaké povolení k zaměstnání a zda je vedena žalobkyně v celorepublikové databázi cizinců, kterým bylo vydáno povolení k zaměstnání. Úřad práce sdělil správnímu orgánu dne 26. 2. 2014, že žalobkyni bylo vydáno poslední povolení k zaměstnání Úřadem práce Brno-město dne 4. 12. 2008 platné do 30. 11. 2009. Dále si správní orgán vyžádal dne 31. 1. 2014 informace od společnosti ATALIAN CZ s.r.o., z důvodu toho, že žalobkyně uvedla, že v prostorách výše uvedeného obchodního centra je úkolovali pracovníci dané firmy a měli pracovní oděv s logem této společnosti. Správní orgán od této společnosti obdržel dne 19. 2. 2014 sdělení, že žalobkyni nikdy nezaměstnávali, neboť mají uzavřenou subdodavatelskou smlouvu o poskytování služeb se společností TAT MORAVIA s.r.o. a na základě této smlouvy byla i povinnost subdodavatele zajistit pracovní oděv společnosti ATALIAN CZ pro své pracovníky, jež společnost poskytla subdodavateli na základě smlouvy o výpůjčce.

Po shromáždění podkladů pro rozhodnutí vyzval správní orgán dne 4. 3. 2014 žalobkyni k seznámení s podklady pro rozhodnutí ve lhůtě 5 dnů od doručení této výzvy. Dne 24. 3. 2014 se na základě této výzvy dostavila žalobkyně k vyjádření k podkladům, kdy po seznámení se s podklady uvedla, že se k podkladům nebude vyjadřovat.

S ohledem na zjištěné skutečnosti dospěl prvostupňový správní orgán k závěru, že jsou naplněny podmínky pro správní vyhoštění žalobkyně dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti se dále zabýval též otázkou, zda nejsou dány důvody podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které by znemožňovaly správní vyhoštění žalobkyně, přičemž dospěl k závěru, že nikoliv. Dne 29. 4. 2014 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně. V zákonné lhůtě podala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že podanému odvolání proti rozhodnutí chyběly předepsané náležitosti, vyzval správní orgán prvního stupně dne 10. 6. 2014 zmocněnce žalobkyně k jejich doplnění,

a to ve lhůtě 5 dnů od okamžiku doručení písemnosti. Odvolání bylo ve stanovené lhůtě doplněno.

Dne 8. 7. 2014 postoupil správní orgán prvního stupně odvolání spolu se svým stanoviskem žalované.

O odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně rozhodla žalovaná rozhodnutím ze dne 24. 9. 2014, č. j. CPR-11172-2/ČJ-2014-930310-V238, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V.

Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů

Žaloba byla podána včas a je přípustná v souladu s ust. § 65, § 68 a § 70 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

Napadené rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy II, dílu 1 s.ř.s., v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání. Krajský soud navíc neshledal nařízení jednání v posuzované věci za potřebné.

Po přezkoumání skutkového stavu a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná **žaloba** z hlediska uplatněných žalobních námitek **není důvodná**.

Stěžejní námitka žalobkyně je postavena na tom, že žalovaná dospěla na podkladě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, z nichž následně dovodila nesprávné právní závěry. Poznamenala, že žalovaná se s některými tvrzeními a důkazy předloženými žalobkyní dokonce vůbec nevypořádala. Napadené rozhodnutí považuje žalobkyně za nesprávné a nesouhlasí s tím, že by v jejím případě měly být splněny zákonné podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění z důvodu, že byla na území ČR bez povolení k zaměstnání. Dle názoru žalobkyně se správní orgány nezabývaly veškerými okolnostmi, neboť žalobkyně neměla v úmyslu dopustit se porušení jakéhokoliv právního předpisu ČR, neboť měl za to, že na území ČR se nachází po právu a činnost, kterou vykonávala, vykonává oprávněně.

Soud této námitce nemohl přisvědčit. Správní orgány v dané věci shromáždily dostatek důkazů, které jednoznačně prokázaly, že žalobkyně byla nejméně dne 29. 1. 2014 na území ČR zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání a tudíž byly dány podmínky pro aplikaci ustanovení zákona o pobytu cizinců ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, tj. správního vyhoštění. Lze odkázat jednak na samotný obsah protokolu o vyjádření žalobkyně pořízeného v průběhu správního řízení, (list 24-29 správního spisu), v němž je mimo jiné uvedeno, že není držitelem živnostenského listu ani si o něj nepožádala, nemá vydáno žádnou pobočkou Úřadu práce ČR povolení k zaměstnání, v obchodním řetězci pracovala ve dnech 27. 1. 2014 až 29. 1. 2014, kde vykonávala úklidovou činnost, pracovala denně 6 hodin a pracovala za 50 Kč na hodinu a odměna za

práci jí měla být vyplácena zaměstnavatelem dle dohody o provedení práce uzavřené dne 31. 12. 2013. Správní orgán prvního stupně si dále obstaral informace od Úřadu práce o tom, že nemá žalobkyně žádné vydané platné povolení pro danou dobu (list 65-67 správního spisu). Ověřil si také skutečnost, že není držitelem živnostenského oprávnění, které by ji opravňovalo vykonávat výše popsanou pracovní činnost na základě tohoto oprávnění. Správní orgány své závěry o tom, že žalobkyně byla zaměstnána bez povolení k zaměstnání a výkon její pracovní činnosti byl výkonem závislé práce podle ustanovení § 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále též „zákoník práce“) řádně odůvodnily. Tato skutečnost vyplynula z výsledků provedeného šetření, kdy byly nesporně naplněny definiční znaky závislé práce. Žalobkyně vykonávala osobně danou úklidovou činnost v prostorách obchodního řetězce TESCO na adrese Vídeňská v obchodním centru FUTURUM, kdy byla v průběhu kontroly prováděné v souladu s ust. § 167 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zjištěna skutečnost, že provádí úklid podlah za pomoci úklidových pomůcek (smetáčku a lopatky). Z obsahu protokolu o vyjádření žalobkyně samo vyplynulo, že činnost prováděla ve dnech 27. 1. 2014 až 29. 1. 2014. Pracovní činnost vykonávala ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti a na základě pokynů, kdy danou činnost prováděla na základě dohody o provedení práce uzavřené mezi ní a společností R.V.Lex, s.r.o. (dohoda založena ve správním spise na listu 30-31), pokyny dostávala od pracovníka společnosti ANTALIAN CZ s.r.o., jež byla společnost, která provádí úklidové služby v obchodním řetězci TESCO v Brně na adrese Vídeňská 100, prostřednictvím subdodavatelských firem. Tyto informace obdržel správní orgán od společnosti ANTALIAN CZ s.r.o., která také doložila smlouvy potvrzující její tvrzení. Naplněn byl i poslední definiční znak závislé práce, tj. že vykonávala pracovní činnost jménem zaměstnavatele, což bylo prokázáno samotným vyjádřením žalobkyně a doložením dohody o provedení práce.

Pokud se jedná o argument žalobkyně, že se domnívala, že nepotřebuje žádné povolení k zaměstnání, neboť má dohodu o provedení práce, tak tento je irelevantní, neboť ustanovení § 3 zákoníku práce vymezuje pravidlo, dle něhož závislá práce definovaná v § 2 zákoníku práce musí být vykonávána jen v základním pracovněprávním vztahu. Za základní pracovněprávní vztahy se považují pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr (dohoda o provedení práce a dohoda o pracovní činnosti). Z ustanovení § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti vyplývá, že *„Cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnání a platné povolení k pobytu na území ČR nebo je držitelem zelené karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.“* Ustanovení § 98 téhož zákona vymezuje taxativně okruh cizinců, kteří nepotřebují povolení k zaměstnání nebo zelenou kartu. Z tohoto ustanovení vyplývá, že žalobkyně nespadá pod cizince, kteří nepotřebují povolení k zaměstnání. Pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců je nutno zkoumat, zda je cizinec zaměstnáván bez povolení k zaměstnání, přičemž definice zaměstnání pro účely zákona o pobytu cizinců je obsažena v ust. § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Soud se ztotožnil s názorem žalované, že byť žalobkyně žila v domnění, že na území ČR může pracovat bez povolení k zaměstnání, jen na základě zmiňované dohody, je nutné uvést, že zákon o pobytu cizinců nevyžaduje vědomé zavinění k naplnění skutkové podstaty dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Soud také poukazuje na to, že ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně měla v roce 2008 vydáno povolení k zaměstnání Úřadem práce Brno-město v profesi pomocník, uklízeč (do listopadu 2009), z čehož vyplývá, že žalobkyně musí mít minimální povědomí o tom, že může být zaměstnána pouze s vydaným povolením k zaměstnání, tak jak tomu bylo v roce 2009.

Dále námitka žalobkyně, že žalovaná se s některými tvrzeními a důkazy předloženými žalobkyní dokonce vůbec nevypořádala, soud podotýká, že tato námitka je jednak bezobsažná a jednak nedůvodná. Žalobkyně neuvedla jaká konkrétní tvrzení či důkazy předložené žalobkyní správní orgán nevypořádal. Soud má za to, že spisový materiál neindikoval nic, z čeho by se dalo usuzovat, že správní orgány se nevypořádaly dostatečně s tvrzeními a důkazy předloženými žalobkyní, neboť ze spisu vyplynulo, že žalobkyni byla při vyjádření v rámci správního řízení dne 29. 1. 2014 (list 24-29 správního spisu) a před vydáním o rozhodnutí o správním vyhoštění dne 24. 3. 2014 (list 69 správního listu) dána možnost seznámit se a vyjádřit se k podkladům. Daného práva využila žalobkyně v rámci vyjádření dne 19. 1. 2014, avšak nenavrhla žádné důkazy a po seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí dne 24. 3. 2014 uvedla, že k podkladům předmětného řízení se nebude vyjadřovat a opět nenavrhla jakékoliv důkazy. V nyní projednávané věci žalovaná usoudila, že na podkladě provedeného dokazování správního orgánu prvního stupně bylo možno dospět v předmětném řízení k jednoznačnému závěru prokazujícím protiprávní jednání žalobkyně, když na základě uceleného řetězce přímých i nepřímých důkazů tyto tvoří ucelený logický provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Předestřené důkazní prostředky byly dostatečné k objasnění skutkového stavu věci.

Soud se tedy ztotožnil se závěry správních orgánů a ze správního spisu a daných skutečností je jednoznačně prokázáno, že žalobkyně naplnila skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, protože byla na území ČR zaměstnána bez povolení k zaměstnání a správní orgán tak oprávněně rozhodl o jejím správním vyhoštění.

K žalobních námitce, týkající se možného zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, krajský soud primárně odkazuje na právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22, podle níž *„při posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, se podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu. To přiměřeně platí i v případě, že cizinec nemá podle této směrnice postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta.“* Jak bylo zjištěno ze správního spisu, prvostupňový správní orgán řádně posuzoval všechny relevantní aspekty, přičemž však nedospěl k závěru, že by byly dány důvody, které by správnímu vyhoštění bránily. S tímto hodnocením se nelze než ztotožnit, neboť žalobkyně nemá v ČR rodinu a nevytvořil si zde ani žádné jiné významné vazby. Žalobkyně se nadto v ČR ani nijak výrazněji neintegroval, nevlastní zde žádný hodnotný majetek a pobývá zde takřka výhradně z pracovních důvodů. Jak vyplývá i z vyjádření samotné žalobkyně, v zemi původu žije její dva synové a na Ukrajině žije v domě matky svého manžela, z čehož lze usuzovat, že je mnohem hlouběji zakotvena ve své zemi původu, tj. na Samotná délka pobytu na území ČR a skutečnost, že zde pobývá její manžel, bezesporu nezakládá tak silný důvod, který by znemožňoval uložení správního vyhoštění. Soud musí uvést ve vztahu ke skutečnosti, že se na území ČR zdržuje její manžel toliko, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že i manžel žalobkyně byl kontrolován správním orgánem téhož dne jako žalobkyně a že nemá taktéž povolení k zaměstnání a žádné sociální zázemí.

Konečně jako nedůvodnou vyhodnotil zdejší soud i žalobní námitku, kdy žalobkyně nesouhlasí se závěrem žalované, že by zde nebyly dány důvody znemožňující vycestování spočívající v obavě o ohrožení zdraví, života a majetku v domovském státě žalobkyně. Byť žalovaná uvedla, že na základě stanoviska Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, není známo, že by na probíhal ozbrojený konflikt, je toto tvrzení v příkrém rozporu se skutečností. O existenci závažného ozbrojeného konfliktu na území jsou ve všech médiích podávány podrobné zprávy a je nutné tuto informaci brát jako nesporný fakt, jehož zpochybňováním žalovaná vystavuje žalobkyni nebezpečí ohrožení na životě.

Správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí vycházel ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 30. 1. 2014 pod ev. č. ZS22788 (list 46-48 správního spisu), které si vyžádal správní orgán prvního stupně podle ust. § 120 a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Toto závazné stanovisko je odůvodněno jednak odkazem na vyjádření samotné žalobkyně, že ve vycestování zpět na nespátřuje žádné překážky, a jednak odkazem na podklady, které ovšem nejsou k závaznému stanovisku připojeny (zprávy ČTK o aktuální situaci na). V tomto ohledu krajský soud zdůrazňuje, že v zájmu přezkoumatelnosti závazného stanoviska jako opory napadeného rozhodnutí by ministerstvo mělo tyto podklady přesněji označit, resp. nejlépe poskytnout je žalované jako součást (přílohu) závazného stanoviska. Krajský soud v tomto ohledu nepřehlédl názor Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2015, č. j. 8 Azs 110/2014-53, přístupný na www.nssoud.cz, podle něhož „*Soud musí mít možnost ověřit obsah, relevanci a věrohodnost informací o zemi původu, na nichž je založeno závazné stanovisko k posouzení podmínek § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, vydané v rámci řízení o uložení správního vyhoštění. Tyto informace proto musí být součástí správního spisu.*“ Tento právní názor ovšem byl vysloven ve specifickém kontextu, kdy bylo závazné stanovisko mj. postaveno i na nepravdivých premisách (neexistence politické strany uváděné účastníkem řízení). Přezkoumatelnost předmětného stanoviska ministerstva v posuzované věci vychází zejména z toho, že je obecně známou skutečností, že vyhrocená situace na je zejména v jihovýchodní části, kdy i z vyjádření žalobkyně vyplynulo, že vycestování na pro ni nepředstavuje problém a na otázku na jaké adrese se bude zdržovat po dobu pobytu na území ČR, uvedla, že „na adrese, ale že má v plánu vycestovat na a tam se bude zdržovat na adrese,“ Tudíž sama žalobkyně uvedla konkrétní oblast, kde se bude zdržovat a tato oblast nespadá do jihovýchodní části, kde opravdu byly ozbrojené konflikty. Žalovaná tedy postupovala správně, pokud vycházela z tohoto závazného stanoviska, byť nebylo opatřeno přílohami, které by v zájmu jeho přezkoumatelnosti žalovanou připojeny býti měly. V daném konkrétním případě však bylo možno na základě skutečností vyplývajících ze správního spisu jednoznačně usoudit, že předmětné závazné stanovisko odpovídalo stavu věci. Zároveň žalovaná posoudila i všechny ostatní překážky pro vyhoštění či vycestování žalobkyně (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Její rozhodnutí tak krajský soud vyhodnotil s výhradou uvedených výtek jako přezkoumatelné a správné.

Konečně k návrhu žalobkyně, aby bylo rozhodnuto o přiznání odkladného účinku žaloby, soud uvádí, že žaloba má odkladný účinek ze zákona, tudíž se soud tímto návrhem dále nezabýval.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto **žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.**

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 15. září 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová